

РЕШЕНИЕ

№ 3299

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова
ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Елеонора Попова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1933** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община, чрез упълномощения процесуален представител Д. Ц. против Решение без номер от 15.09.2019г. по НАХД №8159/2018г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 20 – ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 320302/2017 от 26.09.2017г., издадено от Е. К., заместник - кмет на Столична община, с което на основание чл. 53 и чл. 13 б. „б“ от ЗАНН и чл. 35, ал.7, т.1 от Наредбата за условията и реда за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, на В. А. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение по чл. 18, т. 1, б.„а“, б. „б“ и б. „в“ и чл. 35, ал. 1 вр. чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО (отм.).

Решението се обжалва, като незаконосъобразно и неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени съдебния акт, като постанови нов, с който да потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба, редовно призван, не се явява. Постъпила е молба

от 16.04.2021г. , с която се моли да се даде ход на делото и да се остави решението на СРС в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор М., дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на касационен контрол, в законоустановения срок, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно Решение от 15.09.2019г. по НАХД №8159/2018г. по описа на СРС, НО, 20 – ти състав е отменено Наказателно постановление № 320302/2017 от 26.09.2017г., издадено от Е. К., заместник кмет на Столична община, с което на основание чл. 53 и чл. 13 б. „б“ от ЗАНН и чл. 35, ал.1, т. 7 от Наредбата за условията и реда за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, на В. А. А. е наложена „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение по чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“ и б.„в“ и чл. 35, ал. 1 вр. чл.34, ал. 3 от НРУПОГТТСО (отм.).

От фактическа страна СРС е приел, че на 07.09.2017г. в 09,45ч. на спирка Ц. гара в [населено място], В. А. А. се е качил на автобус, пътуващ по линия „305“, с инв. № 3125. Веднага след потеглянето на автобуса от спирка Ц. гара в посока към [улица]контрольори при Центъра за градска мобилност при СО-по редовността на пътниците, извършили проверка на превозните документи на пътниците в автобуса, като А. е проверен от К. С. Т., който установил, че този пътник е без превозен документ. А. отказал да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците на „нередовен“ пътник, но представил на контролора поисканата му лична карта и последният, след като го накарал да слезе от автобуса, му съставил АУАН, който А. подписал. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното НП срещу А., екземпляр от което той получил на 02.05.2018г. и обжалвал на 09.05.2018г.

Въз основа на доказателствата по делото съставът на СРС приел, че се доказва по безспорен начин нарушението, вменено на В. А., но за нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на А. е приложима разпоредбата на чл.28 ЗАНН, визираща маловажен случай. Отделно от това са констатирани съществени нарушения на процесуалните правила, предвид това, че [фирма] като общинско дружество- частно търговско дружество не следвало да има правомощия да контролира превоза на пътниците в масовия градски транспорт на територията на СО, като същевременно е посочено, че кметът със заповед определя и оправомощава длъжностните лица, които да осъществяват контрол по редовността на пътниците в обществени градски транспорт.

Касационната инстанция, в настоящия съдебен състав, намира, че решението като краен резултат е правилно, макар и по различни мотиви от приетите от СРС.

Съставянето на акт за извършеното административно нарушение е основополагащ елемент от всяко административно производство. Това е дейност от процесуално естество, от чието законосъобразно осъществяване зависи в голяма степен ефективността на последващата юрисдикционна-наказателна дейност на административно наказващия орган. Чрез съставения акт се сезира оторизираният

административнонаказващ орган със съответния административнонаказателен спор и се иска от него да се произнесе по същия, като се внася твърдение, че е налице извършено административно нарушение от определен вид. Абсолютно задължително е в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, да бъде описано точно, прецизно и разбираемо, както и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като накърнена разпоредба от съответния нормативен акт. Също така следва да съществува правно единство между описаните обстоятелства текстово и цифрово в акта и в наказателното постановление.

В случая при отразяването на цифровата квалификация на нарушението в АУАН и в НП деянието е квалифицирано като нарушение по чл.18, т.1, б."а", б."б", б."в" и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл.34, ал. 3 от НРУПОГТТСО /в акта са подчертани/. Както в АУАН, така и в НП не са въведени конкретните хипотези, ситуирани и разграничени с формулираните от нормотвореца букви в разпоредбата на чл.18, т.1, респ. коя от тях се възприема като приложима в случая. Правилото на чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН е изпълнено в своята цялост само при наличието на корелация между фактическия състав на "административното обвинение" и неговото цифрово изражение, разглеждано като единство от нарушена материалноправна норма и съответстващата ѝ санкционна разпоредба. Въпреки че от словесното описание може да се извлекат точните параметри на обвинението, в крайния санкционен акт следва да се посочи относимата към деянието правна квалификация, което в случая не е сторено. Това съставлява основание за отмяна на НП.

На следващо място, съгласно чл. 18, т. 1 от НРУПОГТТСО /понастоящем отменена, но в сила към датата на извършване на нарушението/ пътниците в превозните средства на обществения градски транспорт трябва да притежават редовен превозен документ до слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото.

Съгласно чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО /Решение № 520 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г./ при констатиран от контролните органи по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или нарушаване реда в превозното средство, пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците на стойност двадесет пъти по-висока от цената на билета за еднократно пътуване, като при отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител, за всяко от тези нарушения, от длъжностното лице по контрола на пътника се съставя акт за установяване на административно нарушение по реда на Закона за административните нарушения и наказания, за което нередовният пътник слиза на следващата спирка по маршрута на превозното средство. За нарушения по чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО е предвидено административно наказание "глоба" в размер от 200 лева на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата.

Следва да се отбележи, че с Решение № 178 по Протокол № 51 от 5.04.2018 г., в сила от деня на разгласяването ѝ чрез обявяване на сайта на Столичния общински съвет е приета от Столичен общински съвет нова НАРЕДБА за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, в която е предвиден аналогичен състав на нарушение и съответно административно наказание

/с по- благоприятен размер на глобата- 50 лв./.

Настоящият касационен състав намира, че в случая неправилно е приложен и материалния закон, доколкото не е преценено съотношението на нормите на Закона за автомобилните превози и тези на Наредбата на Столична община, по която е санкциониран жалбоподателят. Основната регламентация на обществените отношения, свързани с пътуването в рамките на населените места, се очертава от Закона за автомобилните превози, като съответното задължение за пътуващите е ситуирано в разпоредбата на чл. 101 от с.з. Съгласно чл.101, ал.1 ЗАВП (И.. - ДВ, бр. 85 от 2006 г., бр. 17 от 2011 г., бр. 9 от 2017 г.) „Пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, се наказва с глоба в размер: 1. от 10 до 50 лв. – за превози по общинските транспортни схеми; 2. петдесет лв.– за междуселищни превози; 3. триста лв. – за международни превози. Автобусът е моторно превозно средство, за разлика от трамвая, поради което е приложима именно цитираната разпоредба на ЗАВП. Анализът на посочените разпоредби на Наредбата и на Закона за автомобилните превози недвусмислено указва тъждество на признаците на деянието, въздигнато в административно нарушение във всяка от тях. Недопустимо е обществени отношения, уредени със закон, да бъдат предмет на повторна регламентация с подзаконов нормативен акт. Противоречието между закон и подзаконов нормативен акт не обуславя съотношение на общ спрямо специален закон, а единствено изключва приложението на нормите на по- ниския по ранг такъв.

Следва да се отбележи, че е налице упълномощаване на актосъставителя да съставя актове за нарушения от вида на процесното, предвид ангажираната пред СРС заповед №РД-09-97/11.11.2016 г.

Предвид на изложеното, касационната инстанция приема, че касационната жалба е неоснователна. При осъществения контрол по реда на чл. 218, ал.2 от АПК, съдът приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и следва да остане в сила.

Въз основа на изложеното, съдът намира касационната жалба за неоснователна. Обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.09.2019г. по НАХД №8159/2018г. по описа на СРС, НО, 20– ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: